

I forsoningens tjenes

– Nå har vi en ung generasjon som ikke opplevde krigen, men som bærer med seg frykten og fordommene, født ut av foreldrenes sår, forteller menighetsplanter i Sarajevo, pastor Robert Jurjevich i TV-programmet «Insight with pastor Torp». Jurjevich er oppvokst i USA, men har familierøtter fra Kroatia og Bosnia, på fars side. Så kalte Gud han til pionertjeneste i forfedrenes land.

AV MARIE HAGEN VAN WYK

■ Jurjevich er oppvokst i Alabama, med en sørstatskvinne som mor. Hans besteforeldre, altså morens foreldre, emigrerte til Amerika før første verdenskrig.

– Min fars kroatisk del av familien var romers-katolske, men min mor var fra sørstatsbaptistisk bakgrunn og oppdro oss i det, sier Jurjevich.

Veien tilbake til Jesus

Men da han var åtte sluttet familien å gå i menigheten, og i ti år hadde han ingen kristen innflytelse i livet sitt.

– Det var faktisk gjennom relasjoner med noen av klassekameratene mine som var kristne at jeg begynte å lese Guds Ord, og snakke om Gud, forteller han og fortsetter:

– Jeg gikk gjennom skapet mitt og fant ut at den Bibelen jeg hadde fått ti år tidligere, på søndagsskolen, fremdeles hadde Salme 119:11, som var skriftstedet som jeg fikk den gang.

Det siste skoleåret ble en av klassekameratene hans sendt på en misjonstur i juleferien, til Sentral-Amerika, og da han og de andre kom tilbake, gav Gud dem et kall til å nå ungdommene i lokalsamfunnet.

– Jeg var veldig religiøs på den tiden, jeg var katolsk og gikk med et stort krusifiks på meg. Jeg snakket om at Jesus kom tilbake og om endetiden, men jeg kjente egentlig ikke til Korset og jeg visste ingenting om frelse, forteller Jurjevich og fortsetter:

– Jeg ble invitert til et ukentlig bønnemøte, og jeg oppdaget veldig snart at jeg ikke visste noen ting om Gud. Jeg prøvde å kopiere bønnene

KONFLIKTER I ARV:

– I menigheten underviser vi om velsignelse gjennom generasjoner, men her på Balkan underviser de om generasjoner med krig, hvor hver generasjon har en konflikt, forklarer pastor Robert Jurjevich. Bilder fra EAL-konferansen i fjor. Foto: EAL.

til de andre og følge med så godt jeg kunne.

Gud begynte å virke i livet hans, og en dag han var på soverommet sitt og leste Bibelen, så sovnet han og hadde en drøm.

– Den drømmen forandret livet mitt. I drømmen var jeg i en kirkebygning. Jeg sto i et veldig mørke, i et stort kirkerom. Plutselig var det et lys som kom og skinte fra et annet rom til venstre for meg, hvor en dør hadde åpnet seg litt. Da jeg kom nærmere, hørte jeg folk som ba. Da jeg kom til døren, så jeg at det var vennene mine som var kristne, og som ba for meg. Akkurat da jeg skulle til å åpne døren, hørte jeg en av jentene rope: – Jesus kommer, og akkurat da hun ropte det, så åpnet jeg døren og så at ingen av dem var der. Jeg innså i det øyeblikket at Jesus ville komme tilbake, men jeg ville ikke bli tatt med, skildrer Jurjevich.

Han svettet og skalv da han våknet, og bøyde kne ved siden av sengen og ba Jesus komme inn i livet hans.

– Min første bønn var: «Gud, jeg trenger at du blir min Far», for jeg hadde ikke noe forhold til min jordiske far. Den dagen forandret hele livet mitt. Så tok det tre-fire måneder før jeg virkelig begynte å forstå hva den sanne kristne troen handler om, sier Jurjevich.

Kallet fra Gud

– Omtrent tre måneder etter at jeg hadde invitert Jesus inn i livet mitt, sto jeg i en dør utenfor huset og så ut på den vakre blå himmelen. Jeg var ikke fokusert på Gud i det hele tatt akkurat da, men plutselig hørte jeg en røst som talte inn i hjertet mitt.

Den var høy og sa veldig bestemt: «Jeg vil sende deg til dine forfedres land.» Jeg visste umiddelbart hva Guds bestemmelse og kall for livet mitt var, skildrer han.

Han hadde en bestefar fra Jugoslavia, men hadde aldri vært der og visste ikke veldig mye om landet.

– Jeg kunne ikke språket og kjente ikke til historien. Så jeg sa: – Herre, jeg vil dra, men jeg vet ikke hvordan. Du må lede meg, forklarer Jurjevich.

Noen år senere var han på misjonsreise i Europa, også i Jugoslavia. Da talte Gud igjen.

– Jeg kjente en slik fred da vi var i Jugoslavia for å arrangere en ungdomsleir. Det var som å komme hjem, selv om jeg aldri hadde vært der. Vi besøkte en bibelskole der, og alle lå og sov i en Van. Men jeg var våken og da talte Gud til meg igjen, på samme måte som sist og sa: «Det er her du skal være!»

Jurjevich møtte også sin kone i Jugoslavia.

– Vi delte et kall til tidligere Jugoslavia. Jeg til den kroatisk delen, og hun til Makedonia og sørlige Jugoslavia, og da vi ble brakt sammen, endte vi opp med å kompromisere og flyttet til Sarajevo, som er det sentrale punktet mellom Kroatia og Macedonia, forklarer Jurjevich.

Pionérarbeid

I Sarajevo plantet de landets aller første pinsemenighet. Den første protestantiske menigheten hadde allerede blitt plantet på 1800-tallet. En baptistmenighet startet av tyskere.

– Noen protestantiske menigheter ble også plantet på 1800. En Brethren-menigheten ble registrert på 1920-tallet.

Vi bodde først i Zagreb i ett år, men vi hadde ikke fred for at det var byen vi skulle være i, forklarer Jurjevich.

– Høsten 1986 dro vi på en reise til Bosnia-Hercegovina, som jeg ikke visste mye om. Vi tilbrakte en halv dag i Sarajevo, og da vi kom ut fra togstasjonen og gikk i gatene, tenkte vi: – Dette er byen vi skal bo i. Ett år senere flyttet vi dit.

De begynte å gjøre pionerarbeid mens han var student på Universitetet i Sarajevo. Det tok noen år før de så gjennombrudd.

– Under kommunismen var religiøse affærer i politiets hender, så vi kunne ikke registrere noen menighet. Vi møttes i hjem og ba, og prøvde å klare oss så godt vi kunne under omsindighetene, sier Jurjevich.

Registrert menighet

Senere ville de prøve å registrere en menighet, men på politistasjonen fikk de vite at loven hadde blitt endret i republikken Bosnia-Hercegovina, og at det hadde blitt opprettet et nytt kontor for religiøse anliggender.

– Da vi kom til det kontoret og snakket med dem, sa de at vi var de første som kom for å registrere en menighet! Det var i mars 1999, forteller misjonæren.

Jurjevich og kona forlot senere Sarajevo for noen år og kom tilbake i 2012. Etter det har han fokusert på menighetsplanting.

Fraflytting og utfordringer

– Det er fullstendig mulig å etablere evangeliske menigheter i Bosnia-Hercegovina. Det er bare det at hele den dynamikken, den politiske og økonomiske dynamikken i regionen, og spesielt i Bosnia, er slik at mange, og spesielt yngre generasjoner, flytter derfra, forteller Jurjevich og fortsetter:

– Under den bosniske krigen, helt til dens slutt, og deretter etter krigen, hadde du et par hundre kristne og humanitære organisasjoner som kom inn i Bosnia, helt frem til år 2000. Menigheter ble plantet og hundrevis av mennesker kom til disse menighetene. Men, mye av det var bygd på humanitær bistand som folk gav, og da disse organisasjonene begynte å trekke seg tilbake, gikk medlemstallet i menighetene ned.

Noe av lederskapet i menighetene var basert på at folk fikk jobber i organisasjoner, som samtidig prøvde å plante en menighet. Hvis du jobbet for organisasjonen så ble arbeidsbeskrivelsen din også å være pastor,

ste i Sarajevo

FORSONINGENS TJENESTE: – En av hindringene for forsoning er at nasjonalitet og religion er sterk sammenknyttet her, sier pastor Robert Jurjevich. Foto: EAL.

selv om du ikke hadde noen trening i den type tjeneste.

– Jeg tror det hindret mye av menighetsveksten i Bosnia-Hercegovina. Etter år 2000 så har det vært en gradvis nedtrapping, hvor færre organisasjoner har vært involvert i Bosnia. Mange bosniske troende har også en appetitt for det som skjer i Vesten, og for bedre muligheter der. Jeg klandrer ikke noen for det, sier Jurjevich.

Forsoningens tjeneste

Han gjetter at det nå er omkring 400 aktive troende i protestantiske menigheter, og at det antagelig er like mange som ikke er aktive i lokale menigheter, men som likevel identifiserer seg som troende.

Jugoslavia-misjonæren avslører at han har respekt for de historiske kristne menighetene, katolikkene, de

ortodokse, og også for muslimere.

– Det må være viktig i en nasjon som dette, og spesielt en by som Sarajevo?

– En av hindringene for forsoning er at nasjonalitet og religion er sterk sammenknyttet her.

– Hvis du er født kroatisk, så er du født som romersk-katolsk, og hvis du er født som serber, så er du serbisk-ortodoks. Hvis du er født bosnier, så er du ganske enkelt muslim, sier Jurjevich.

Bosnia og Herzegovina har en vanskelig historie, med borgerkrig i 1990. Før det opplevde de andre verdenskrig, som var forferdelig. Og første verdenskrig begynte i Sarajevo.

– I menigheten underviser vi om velsignelse gjennom generasjoner, men her i landet underviser de om generasjoner med krig, hvor hver generasjon har en konflikt, forklarer Jurjevich.

– Jeg tror de protestantiske menighetene er i en fremtrende posisjon når det kommer til forsoning, for vi er ikke basert på nasjona-

litet/etnisk tilhørighet. Gjennom kraften i bønn, tro og Guds Ord, sår vi forsoning.

Vi vet at til syvende og sist, så er det ingen sann forsoning med mindre en persons hjerte blir forsonet med Jesus. Konflikten i å hankses med ens egen identitet går dypt her. Det er ikke bare identiteten innefor familien, men også knyttet til generasjoner. Noe som skjedde for hundre eller to hundre år siden, oppleves som det skjedde i går, forklarer han egasjert.

Generasjoner og nasjonalisme

I menigheten deres har de folk fra alle de tre nasjonalitetene, og de kan fremdeles kjenne på spenningen til tider, selv om de er troende.

– Du må være veldig forsiktig med det du sier, for ikke å fornærme noen. Da vi tjenestegjorde her før borgerkrigen, var det på en måte lettere, for alle var under kommunismen og nasjonalismen ble undertrykt, påpeker Jurjevich.

Generasjonen før kommunismen var religiøse og deltok i trossamfunn. Neste generasjon var under kommunismen og de unge er nå sultne på forandring, og det de ser i Vesten.

– Dagens besteforeldre var kommunistene, og de som er foreldre i dag er de som kjempet seg gjennom krigen. Det har skapt en totalt annerledes dynamikk når det kommer til tjenesten, og det å tilnærme seg folk, for mange unge er veldig tilknyttet sin nasjonale gruppe, forklarer Jurjevich.

Det er 20 år siden borgerkrigen, og folk blir fremdeles arrestert for krigsforbrytelser, massegraver blir fremdeles funnet, og levninger identifiseres fortsatt.

Bønn er sentralt

– Tjeneste begynner og avslutter med bønn. Innhøstningen kommer på grunn av bønn. Alle har vi forskjellige kall og tjenester som Jesu disipler, og vi har alle en egen dynamikk og kjemi når det kommer

til Åndens gaver og kall, sier Jurjevich og legger til:

– Det er ett aspekt som er konsistent for alle troende, som forbinder oss alle, uansett nasjonalitet og bakgrunn, om du er rik eller fattig, og hvilket språk vi snakker. Det er bønn. For det er bønn som knytter oss til Guds hjerte.

Han ber ofte om at Gud skal lede han til de som er sultne på Guds Ord og tørst etter Guds Ånd.

– Guds Ord sier at de som er sultne må komme å spise, de tørste må komme å drikke, helt gratis. Gud har så mye Han vil gjøre for å velsigne nasjonene, sier Jurjevich.

Åpenbaring av Jesus

Han ber også om at landet vårt skal finne sin identitet i Jesus.

– Det finnes ikke noe annet sted for helbredelse og gjenopprettelse. Vi ber om en åpenbaring av Jesus som frelser og Messias i denne generasjonen, for vi ønsker ikke enda en blodig krig, fastslår Han.

Som menighet opplever de et kall til å søke Gud mer og mer, i bønn og faste.

– Gud er en kreativ Gud, og Han er den som har ting i Sin hånd. Han leter ganske enkelt etter mennesker som overgir sine liv til Han. Du trenger ikke bringe Jesus noe sted. Han er den som bringer deg til et sted. Jeg har aldri bragt Jesus til Sarajevo. Han var her før jeg kom på banen, og Han arbeidet i hjertet, avslutter den amerikansk-kroatiske pionéren Robert Jurjevich.

Tidligere i denne artikkelserien har vi presentert:

Uke 38: Christopher Poeschl, evangelisk menighetsleder i Wien, Østerrike

Uke 39: Tomislav Cunovic, kroatisk-tysk advokat, leder «40 Days for Life» i Tyskland

Uke 40: Pastor Phillip Hand fra Encounter Church i England

Uke 42: Pamela Delgado fra Colombia flytter til Tyskland for å jobbe mot abort

Uke 46: Jerzy Kwasniewski fra Polen - president for den politiske organisasjonen og tanksmies Ordo Iuris.

Uke 50: Valeriu Ghiletschi, som representerer Moldova i Europarådets parlamentarikerforsamling i Strasbourg

Uke 02: Kalpana Dein, indisk lege som leder bønnebevegelse for unge unge i England

Uke 07: Hans Sundberg, banebrytende karismatisk teolog og leder for Vinyard-bevegelsen i Sverige, Norge, Russland og Ukraina